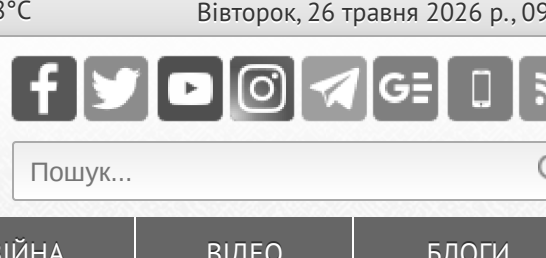

- Топ-тени:**
- Артем Єрмак
 - Головний офіс Міндфа в Енергодолі
 - Напад Росії на Україну

НОВИНИ КОНФЛІКТИ ПОЗИЦІЇ ЛІМКА ПОДІЇ ВІЙНА ВІДЕО БЛОГИ

Головна > Хроніка > Війна > Рішення > The Insider публікує погляд зсередини на «м'ясні штурми»

The Insider публікує погляд зсередини на «м'ясні штурми»

Окупантів

Метяк заповнює

The Insider публікує погляд зсередини на м'ясні штурми окупантів

Війна Авдіївки та подальше повільне наступання російської армії цією весною супроводжувалося загальною тисяєю військослужбовців. Починаючи з літа 2022 року російське командування неодноразово пославало солдатів на самоцвпні штурми, викрадаючи особовий склад як «м'ясо».

Позабавлені підтримки, мотивації, медичної допомоги, а нерідко і шляхів відходу — десантники можуть розстріляти своїх же — російські військові навіть штабелами, лише встигаючи просунутиси далі за кілометр. Учасники «м'ясних штурмів» розповідали, Like Insider, як їм довелося йти на бойові завдання без підготовки, ховатися від обстрілів за тілами своїх товаришів по службі, збиратися залишки роззрваних трупів і по кілька днів сидіти в окопах без їжі, води, боєприпасів та надії на евакуацію.

«Всім бути розірваним частини тіл, і ми ходили прямо ними — не було видно землі»
Ігор (ім'я змінено на користь героя), учасник штурму під Новомихайлівкою

Я отримав повістку і одразу пішов у військомат. Там нам сказали, що якщо не підпишемо контракт, то нас цього дня відправлять на передову — без зборів та навчання, а якщо погодимося, то поїдемо по-людськи. Тих, хто відмовився, одразу повели на фронт, а нас у частину, потім на полігон у Бамбуrowку. Місць ми проходили навчання — інструкторами були офіцери, які повернулися із «СВО». Коли навічання закінчилися, нас відправили назад, у частину — чекати на евакуаційний борт, але в результаті ми поїдемо в швейцарію, і в 20-х числах грудня прибули в Україну, під Волноваху.

У Волновахи ми шодня мали різний сценарій, але найчастіше — тренувальні штурми: нас привозили в різні місця, де були реальні штурми, і ми мали «прожити» весь перебіг подій, слухаючи коментарі командирів. Ми проходилися, сідали на БТР чи БМП і їхали «штурмувати» населений пункт, заходити в лісополку чи окопи. Такі виходи проходили з 7-8 ранку до 15 години, а потім ми поверталися назад і займалися господарськими питаннями. Якщо там, де ми тренувалися, був приліт — хлопці загинули, ми перестали туди їздити.

Незважаючи на те, що це була зелена зона, періодично нас обстрілювали: хлопці гинули щодня. Спочатку я навіть не розумів, що відбувається — постійно відчувалися вибухові хвилі. Під Волновахою ми пробули до сніга, потім нас привезли до Оленівки і менш як за добу кинули на штурм під Новомихайлівкою.

Ми швидко дізналися, що ми не матимемо ні розвадки, ні груп евакуації — нічого. Нам дали лише пару БТРів. Мене втягувало те, що я потрапив до штурмової групи, яка, крім штурмів, мала займатися ще й евакуацією.

Планувалося, що кожну групу відправлятимуть вперед на БТР або БМП і в міру просування нарощуватимуть сили. Простіше кажучи, нас мали довести до певної точки, а вже звідти ми просувався пішки. У ході просування когось поранено, хлопці гинуть. Поранені завжди вивозили бронетранспортом, але якщо їх було багато, то ми могли тримати автоматом, то ти ще штурмуємо — просуєся. Дезертувати під нас штурму неможливо — були встановлені кулеметні розстріли, які при поверненні нас «зустрічали». Якщо хлопці спробували йти назад, його розстріляли б, тому штурм — це тільки вперед.

Три групи, які заходили, одразу ж розніси. Їх зустрічала артилерія, по них працювали танк, піхота і була куля тріпоті. Вони тільки вижидали, і їх накривали. Наступні групи змогли тріпотіти українців, але лягла майже вся рота. Першого дня ми змогли захопити метрів триста. Я встиг витягти трьох поранених. І то це вдалося дивом — бігав сніг, і ніколи було переступити ні на сантиметр одного кроку, відганяю на нуль, повернувся — наступного, і скільки зміг. Тягти довелося приблизно два кілометри.

Медиків не було, допомагали собі самі, поранених було майже не забрати — артилерія все щільно покривала. Соби літати дрони-камікадзе, їх було близько 20 штук — вони кружили, мов бджоли. При цьому наша артилерія мовчала — вистрілять раз на годину і тиша. Штурмові групи просувався на БТР-ах, БМП, здається, у нас навіть був танк, але все що техніку швидко підбили, і нічого було «чорно-чорно». Коли техніку підбили, була неможливо вести штурмування: не було на чому підвозити, це сидів і слухався, як кричить і перестрилюється порані група, поранених просто допомаги, а підкріплення не прибуває — нема на чому.

З перших груп вижили одиниці — ті, хто встиг перекутувати себе. Або в когось поранення були не такими серйозними. Тому що [при серйозному пораненні] люди там витягли за 30 секунд, тобо перші десять секунд ти на адреналіні і репетуєш, наступні десять — приходиш до темн, розумиш, що сталося, і ще десять намагаєшся щось зробити. Але якщо сили тебе покинули, то все.

Командирів із лісополку, пошпінати, БТР побили. Поранені лежали, нікого не забрали. І впродовж чотирьох годин це тривав «жанд», артилерія, міномети, піхота. Прилітали реактивні снаряди — снаряди були вросли — лісополка була повністю усіяна трупами. Це були не просто трупи, а розірвані частини тіл, і ми ходили прямо по них, бо не ходити було неможливо: в нас було видно землі. Серед цих тіл ми ховалися та ховалися від вибухів. На них десь полежало, десь посиділи, десь пройшли ними.

Артилерія працювала чотири години, а потім ще п'ять ми прикидалися мертвими, щоб українська розвідка не спалила, що ми живі. Вони прикинули обстріл, перестали прилітати «камікадзе» та «пташки зі скандина», а ми продовжували лежати без руку, думи не настала тежрва. З усієї роти — а це близько ста чоловік — у живих залишилося сім.

Під ранок настала наша черга заходити. Нас посадили на БТР та відправили вперед. Як і по перших групах, по нас стріляли з кулеметів та автоматів, працювали снайпери, артилерія — прилітали 150-ки та 80-ки (артилерійські та мінометні снаряди відповідних калібрів — ред.). З РПГ прилітали. І це в той час, коли ми ще навіть не дожили до потрібної точки — тільки наближалися.

Ми зайшли в лісополку, пошпінати, БТР побили. Поранені лежали, нікого не забрали. І впродовж чотирьох годин це тривав «жанд», артилерія, міномети, піхота. Прилітали реактивні снаряди — снаряди були вросли — лісополка була повністю усіяна трупами. Це були не просто трупи, а розірвані частини тіл, і ми ходили прямо по них, бо не ходити було неможливо: в нас було видно землі. Серед цих тіл ми ховалися та ховалися від вибухів. На них десь полежало, десь посиділи, десь пройшли ними.

Артилерія працювала чотири години, а потім ще п'ять ми прикидалися мертвими, щоб українська розвідка не спалила, що ми живі. Вони прикинули обстріл, перестали прилітати «камікадзе» та «пташки зі скандина», а ми продовжували лежати без руку, думи не настала тежрва. З усієї роти — а це близько ста чоловік — у живих залишилося сім.

Наступного дня ми мали допомогтися допомогою та продовжити штурм, але нам повідомили, що підкріплення не буде. Тоді ми закріпилися і намагалися утримувати оборону, паралельно розширюючи опорник від тіл товаришів, щоб їх можна було відправити додому.

Зі мною було двоє хлопців: у перервах між артобстрілами ми витягли всіх, кого встигли. Там було кілька шарів тіл — усі один на одному лежали, поамані, в крові, зі знівченими обличчями та відірваними кінцівками, ми всіх просто заволювали в одну купу ближче до дороги.

Я намагався абстрагуватися — розумів, що радник чекатиме від тіла пірво близьких. Звичайно, мене там і нудали, і вивозило кілька разів. Запах стовп нерестерпний — тіла розкладалися і смердючі, і ніколи було переступити ні на сантиметр одного кроку, відганяю по них бітми, їх тек убивало, землеко заскало.

Ми не тіли, не тіли, могли тільки іноді залезти в ямку і закурити, а так ходили, збираєш, витягали. Тіла поступово стають важчими, їх ще треба змунти виколупати, тобо відтіляти від інших. Вони замерзають на морозі і стають наче дерев'яні. І люди тек різного зростання та ваги.

Пам'ятаю, лежав мужик — сам вагою під 150 кілограмів, увесь поламаний, битий. Як його забереф? Ми його насклу відкопували — дістали спочатку руку, потім іншу, потім ногу, другу, віддерли тіло, зрізали бронєжилет, зняли каску і сляк-так дотягли його до дороги. А тіл — неможвірна кількість. Поки збирали, артобстріли не припинялися: можна було сховатися в лісовій норі чи в бліндажі покурити та знову продовжувати.

Ми витягли тіл тридцять, але за кілька годин мені довелося далі захищати опорник одному, бо хлопців треба було повернути на позиції на іншій кінець лісополки, щоб зайти не пішки українців.

Ми розділилися: зі мною був кулеметник — йому пощастило залишитися живим, незважаючи на те, що він був у перших штурмових групах, але його одразу поставили на прикритті, і він не залишав своєї позиції. Ще був закомандиром, але той не вилазив із бліндажу, і він був єдиним, хто міг продовжити збирати тіло. Причому в якийсь момент на нас вийшла ДРГ і нас відправили проти них із двома магазинами. Довелося шукати боєприпаси серед тіл та збирати, що залишилося.

Через добу я вирішив перевірити, чи є сімох, що ще вижили крім нас. Взяв телефон, і ми разом пішли вглиб лісополки до українців. Я підходив до кожного трупа, заглядав у вічі, кричав: «Є хто живий?», — оскільки навіть змерзнуломе тіло могло бути живим.

Незавраго я знайшов хлопця, який був поранений: у нього було перебито обидві ноги — м'ясо відійшло від кістки в районі лоток, все обуглилося і почалася гнирота — він лежав там із 12 числа. Я спробував покликати хлопців, і, поки вони підходили, затіг покотили в санки. Ми його витягли — залишалися тільки поле переле, але хлопці втекли, і зі мною лишилося тільки двоє. Як тільки ми ступили на поле, почалися прильоти з міномету, а українська піхота почала стріляти по нас із автоматів та кулемета. Мене поранило у ліве стегно.

Я сказав: «Встаємо та йдемо далі». Хлопець, що йшов поруч, допомагав тягнути саночки, і тут метрів за п'ять від мене щось претягло, мене поранив, а відчук, як кров витікає, навалився на місце поранення, щоб притиснути рану своїм тілом. І сказав хлопцеві, щоб він повз далі без мене. Він повозв разом із пораненим — на собі його витягнув, а я повозв далі полев. Здаду командир останньої штурмової сказав, що мене не кинє, і я просувався під його командуванням. Потім спробував підвестися, але на мене спрацював снайпер.

Уламок мене увійшов у ліве коліно — його так і не витягли. Перебило ліве стегно і груди — м'як пластини залетіло і пошкодило легена, зв'язки, м'язи, артерії. Був дивний, я ніколи нічого подібного в житті не відчував. Коли я вже доповз, хлопці мене закинули на санки та вивезли на нуль. А звідти вже відвезли до Волновахи, і там провели операцію. Я був у свідомості і благав лікарів, щоб мені вколоти знеболювальне, вони чомусь хотили все робити наживу і стверджували, що мені не боляче. А потім прийшла дівчина-лікар і розпорядилася, щоб мені вколоти місцеву анестезію. Завдяки цьому я вже міг терпіти, коли мене різали та геткавали жельє трубки.

З Волновахи мене відправили до Донецька, звідти на вертольоті евакуювали до госпіталю в Ростові, а потім перевезли в іншій пораненими до Владивостока, бо поїхати у Ростов було важко. Люди лежали у коридорах. Мені пощастило потрапити до палати, бо через кілька годин після того, як я туди прибув, поранених відправляли до інших шпиталів Росією. А нових увє привозили та привозили. Виходили, а вони скрізь лежать: в першому, і на другому, і на третьому поверсі навіть у приймальному спокій.

Якщо я знову опинюся в Україні, я відмовлятимусь від участі в штурмі, проститиму перевести мене в інше місто, двомити до військової прокуратури. Зараз я намагаюся дочектися, щоб мене визнали непридатним, бо уламок заважає мені нормально жити.

«Я мінометник, і штурмувати мене не вчили, але всім насрати: «Йди вперед»

Ярослав (ім'я змінено на користь героя), учасник штурму в лісополці між Вербошим та Роботиним.

У мене був улюбний термін за 112 стартов, який я порушу. Мені сказали: або сидіти, або йди воєй. Я підписав контракт на початку листопада. Мені обіцяли, що, поки я продовжував навчання, бойові дії закінчаться, а я займусь без свідомості.

Планувалося, що «навчання» триватиме два місяці, але у підсумку все це зайняло 9 днів. Мене відправили курсит під Луганськ — одразу зареєстрували телефон, і навіть матері не встиг повідомити, де я. За це «навчання» я відстріляв два різки, і все на цьому скінчилося. У перші п'ять днів ми їздили на полігон, а в решту роками їми та бліндажі. Більше за нас ні ді чого не готували.

Потім нас забрали на Запорізький напрямом. Мене взяли у взвод вогневої підтримки — поставили мінометником, а через тиждень відправили у бій.

Колі почали під'їжджати до передка, почалися прильоти, обкладали знанто. А нас ще гнали вперед — міномет має стояти за кілька кілометрів, а нас підганяли. Ми сиділи на мінометі за кілометр від українців — можна було їх побачити.

Колі я був на штурмові завданні, у нас поранило більшу частину командирів, і на другому був уже новий комбат, який усіх поранило послух на забій. Тільки-но прийшов до нас із навчання — жодної тактики, тільки «вперед!». Пацани прямо перед моїми очима амівали: все «вперед!» і «вперед!», «чати та піти».

А коли штурмовикі скінчилися, пішли мінометники. На першому завданні у нас зачепили п'ять снарядів, мінометник не став, і мені кажуть: «Йдиш у рот!» закріплюєш, а за підсумком — на штурм. Нас поділили на кілька груп по чотири особи: спочатку одні йшли, потім інші, треті. Поперед мене пацан сидів, а трохи далі - вже хохла. Хоча я не вмів штурмувати, мене цього не вчили. Заходив, як заходив, і всім насрати, що ти мінометник, їди вперед.

Колі я підходив до чергового окопу, переді мною зайшов пацан, а там — українці, і я чую радіоюю: «Полонених не беремо». Наш репетує: «Пацани, жити хочу, здаюся в полон», а їхній командир: «Полонених не беремо». Не брали, бо йти довог.

Ми просувався як штурмовики. Коли пацани поранили, вони пішли з позиції, а ми йшли далі: застїг них. Десь кілометр сім вперед, — мішакми, у всіх броні, бачили свої окопи, тобт казки, і всім кажуть: «Іди та справа мійку, буйти українці». Іх заходили бріджів, грамат кинув. Я говорю: Сказали два-три дні, а відсиділи вісім. Почалися морози, у нас кинув. Я говорю: «Я ноги відморозив». Мені у відповідь: «Сиди».

Потім, коли завдання закінчилося, я до медика сходив, він мені каже: «Якщо ноги не чорні, значить, ходитимеш». Я говорю: «Вилікуйте мене, я їх не відчуваю», а він у відповідь: «Не кури цигарки, одужаєш». На цьому все.

В окопі я спав три-чотири години на добу, весь час дивився на ту точку, звідки мені сказали, що підуть українці. До туалету не вийти, ні поїсти, ні випити. Я там сніг жер.

Підвози їжі були раз на пару днів, але було холодно — приносили замерзлу воду, я кажу: «Мені що з нею тут робити?» Її ні не розтоплю. Окопи — метр шістдесят, а я метр дев'яносто, не обернувшись, я в напілзі розтоплю положенні там спав, ледь встаети. У сусідньому окопі сидів дід — йому 70 років, нездоровий, що він там робив. Патріотом був, потім сказав, що після першого завдання патріотизм у нього відвалив, а подітися тепер нема куди. Ніхто не знає, за що воюємо, яка причина.

Ставлення до всіх нелюдське. Командирів ставлять до всіх як до лайна: «Відорас, вперед, б'""!», Ніхто не хоче ані ковати, ані стріляти — усі бояться, але доводиться, бо виходу нема.

Поранених намагалися витягувати і забирати, а вбитих було дуже багато, але їх потягнув тех витягували. І українців було багато — чомусь вони їх не забирали. Хоча й із пораненими було складно. У нас була група евакуації, вірніше, пацани-мінометник працював замість неї — бідолаха, бігав не з гарматами стріляв, а пацанив витягував. Бігав по кілька рейсів, а група евакуації сиділа десь у тилу.

На останньому завданні, і безрезні, мене знову відправили вперед із мінометом. Я старшим пораненим — уламок у ногу влетів, і відчувся назад і кажу: «Можна мені евакуацію?», а мені кажуть: «Іди та штурм. Я говорю: «Який штурм? У мене поранення, я не можу ходити. А мені: «Підеш — по'""!», там пацани сидять, треба їх мінати». Але зрештою прийшов мій командир, побачив, що в мене справді серйозне поранення, і сказав: «Так, не викаж — підеш». А пацани — троє, що пішли, усі двохоти. Який пішов із ними, тек би: «Так, не підеш» — боженка врятував.

У результаті мене відправили до шпиталю в Бердянську, підпалати. Але ставлення і там було жалюве, і телефони тек забрали. Там були завгоспи чи тиловики — не знав, і, поки я лежав, вони підходили до мене, і почали хворіти: то кашлі, то свист. Не мав, а муриху, який лежав поруч. Я говорю їм: «Ви ""?!» Йому ногу відірвало, він кров'ю стікає».

Колі я повернувся зі шпиталю, мені сказали: «На точку, куди ти не пішов, зараз заходитимеш», а звідти повертаються всі або 200, або 300. І я лісам втік — знайшов таксиста, і він мене провіз через усі пости до Донецька, а там мені вже знайомі допомогли перейти кордон.

Але все досі перед очима. Пам'ятаю хлопця, якого переді мною розірвало: Баба-яга прилетіла, і ноги з одного боку, а тіло з іншого. Або інший пацан: він сидів на тоці — однієї з тих, куди всіх скопом гнали, близько тілаж там просидів, а слухав його у чую, як він веве по радіоїці: «Бісидитайте мене, у мене ногу відірвало». А командир у відповідь: «Сиди поки шов». Він ренетував, плакав, а весь цей час одного разу по радіоїці. Дорослий мужик йому було близько сорока, але просто вив. Два дні так з відірваною ногою просидів, коли витягували, він ще був у свідомості, а витягли — помер.

«Був наказ, щоб нас не вивозили, нас там засудили»

Володимир (ім'я змінено на користь героя), учасник штурму під Клешеївкою

28 жовтня мені на роботу надіслали мобілізаційний розпорядження. До цього я нас уже викидали хлопці — літні, і їх швидко повертали за станом здоров'я, я тек думав, що одразу повернусь, і нічого страшного не буде. Але зрештою медикомію нам не проводили — одразу почали оформляти, я намагаюся замітити «вистрибувати», але варіантів уже не було. Я одразу другий чеченської кампанії, говорю, що маю травми, але вони вчепилися в наявність поранення і вже не відпускали.

Спочатку нас відправили на полігон до Рошинського, під Самарю. Підготовки ніякої не було, вони намагалися створити певне завдання, але бігати з автоматом проси снарядів та ракет — це самоубство. Ми відходимо місяць для ганоча, але користі від цього ніякого. Серед нас було багато тих, хто ніколи не служив, вони знаймали людей навіть з обліку в наркології і забрали. Загалом у полку було лише 15 відсотків із бойовим досвідом.

Після останнього «екзамену» частину хлопців нас до Ростова, а під ранок ми опинилися в Луганській області. Сказали, що поїдемо в південь, коли виїздили. Нас там протримали, а потім забрали під Мілове.

Там до нас приїжджали так звані покупці — вони хотіли, щоб ми йшли в артилерію ще кудиось. Командир не хотів нас віддавати, сказав, що ми потрібні повним полком, але зрештою вони вдали на підполковника. Ми відходили місяць біля залізничної станції, а потім не піддали, але вони були дуже різні: із нами під Білгородівкою — під час штурму від них залишилося 37 людей із 100.

Під Білгородівкою з нами був командир полку, який хотів нас витягнути на передислокацію, але його сказали, що якщо він не приймийть спроби, то піде разом із нами на м'ясо. Хлопці йти не хотіли, бунтували: не шпинити їхши 200 і 300, хоча тоді нас ще не кидали на штурм — ми копали бліндажі, робили укріплення, і так до липня.

А потім, коли «Вагнер» залишив Бахмут, нас перекинули туди. Укворили спочатку, що поїдемо до Луганська, а насправді висадили у південь неподалік Бахмуту. Збралі команду, поїсмили все на пальцях, не говорючи назв, куди ми йдемо і навіщо. Зарти тек не видали. І Опустосили, що ми всі приписані до 83-ї десантно-штурмової бригади, і закинули під Клішеївку.

Нас привезли в суніах. Підвоби за три почалися обстріли. Був наказ заходити на позиції, але ми вже на той момент чули стрільнину — рота до нас пішла. Ми зрозуміли, що зайти не зможемо, а вже потім прилітало регулярно. Вперше, коли нас почали обстрілювати, почався новий обстріл. І з першої роти, як була близько до українців, уже почалися крики: «Діломожити!», «Триста!». Когось витягли, але тут обстріл уже дорогого. Розсідобалися не могла.

Потім було розбито село, між підрозданми зв'язку ніякого не було — що можуть житильці Бабоєві? і купили і збіли? Або тебе кажиють, а або ти передає все ЗСУ. Провалило не везти, а на людину чотири різки, і так ми намагалися втримати позиції. Українці бачать, як ми заходимо, і розпочинається обстріл. Спочатку ті невдовося відкритою місцевістю, де тобт потрібно ще 500 метрів пройти полев — під немом, яке контролюється ЗСУ, — ти йдеш, як жива мишень.

Чоловік тридцять через побачене пішли у відмову, сказали: «Ми не підемо на м'ясо». Після нас завели ще одну роту, хоч бачили, що дівсять. Наступну пішли дів м'ясо виводили хлопці із Клішеївки — хто м'яси, на своєму, наступна пішла — добу сімх потрапили, і Опустосили, а в командирів нічого не було, але вони були в паніці. Спочатку з'явилися двохоти, а потім почали бити.

Кого встигали витягувати, тягли пішки до Зайцева чотири-п'ять кілометрів, медиків не було, десь була евакуаційна група, але десь — незрозуміло. Решта, кого не визнали двохот, — безісти звикли. «Штурм 2» був поруч із нами — всі три танк відпрацював, хлопці там потім врятали звідти чюсю ногу, щоб можна було влізати людину ДНК.

Трупами потім все вкриті. Трупа отрута виділялися на сонці. У посадках було багато двохот, у тому числі хлопці в бітах, тобо вони трохсот були, але евакуація не встигла, і двохот сидів, і в них тек вивозили. Вони просто кидали людей, як м'ясо. Трупи і в окопах були, і нашидухоту побувавалися бліндажах — слухав, а там туку уже сидів — людина від поранення померла.

У мене в роті тек був тіл, хто працює Чечню, так вони кажуь: «Знаєш, я не боляу, але танку не чекав». Там не те що трупи, там людину міною розрвало навпіл — у пилочку перетворилося. Один пацан, який залишився без ніг, щоб його хлопці не витягували, гранатою себе підірвав. Це нормально? Жодна така психіка не витримає. Ще упоратися з побаченим, багато пацанив піли — за 20 кілометрів від місця нападівці був магазин, туди йшли вліч на УАЗіку на пиві і курці горілку. За цей час хлопці напивалися до чортяки. Мені було важко — я не тільки і перемелував усе в собі.

Колі ми вже вийшли звідти, на посаду, ніхто не очікував, що ми живими вийдемо. Але найважче, коли нас після першого завдання повертали, і всі бігали з автоматом відлучили на друге — завели в гніб добувати. Спочатку 20 людей, потім ще і ще побачили ЗСУ з дронів. І хвилини за двадцять почався обстріл, одразу крики, хлопці по 20-23 роки в окопі — разом: кому в голову, кому в живіт, одразу наших побачив іх і як знеритомів. А допомогти ти нічим не можеш — тебе обстрілюють. Тягти пораненого — марно: чотири людини і поранення — це мета.

Перші дії ми харчувалися старими запасами, який виявили, трохи спали. Запроцасив від обстрілу, оч розпалюючи — наче живий. Заснув і не знаєш, прокинешся завтра чи ні.

Командування — повний нуль. Востаннє, коли вони намагалися порухатити, скільки людей залишилися на позиції, загалом на чотири батальйони, а взагалі командирів у нас після першого разу не залишилося. Залишилися лише мобілізовані офіцери — вони навчалися десь на військовій кафедрі і жодного бойового досвіду не мали.

Колі ми виїхали звідти, почали двохоти адвокатам, розуміти, чому нас кинули. Нас ще й за це не злюбили. Привезли в посаду, де ми були до відправлення, туди приїхав якийсь генерал — став лабуду на вуха вшити, і амуніція з'явилася, і гарчє підвезли, щоб задобрити нас і знову відправити. Вони боялися бунту, як було з валеричками.

А за місяць уже стали й дезертирувати з поля бою. До нас приїжджали товариші із «добрих послуг» — порожували сім'ям, двомини. Когось садили — добу сімх потрапили, і Опустосили, або в командирів нічого не було, але вони були в паніці. Спочатку залюкували та не сгдували, а потім почали бити.

Щоб не йти на черговий штурм, я розкрив собі вени. Який свен сити, щоб тіло не знайшли, матері не відправили, а так хоч би тіло привезли.

Але мене артували: відправили до шпиталю — він був за десять кілометрів від міноці, потім у хаті днів десять протримали. Підірвався якийсь начальник, говорив зі знімо, а потім мене посадили до камери на сім днів. Старшина мав принести їжу, але ніхто нічого не приносив. Їжу можна було купити через охоронців.

Я досяв, щоб мене відправили до психологічної клініки, і звідти вже пішов. Після мене ще двоє людей втекли.

Востаннє наших заводив уже «Ахмат» — вони забрали 80 людей із роти, привезли їх до якогось ангарів, забрали документи і результати загрожувати, що якщо вони на штурм не підуть, то їхні родини перерезуть. У початку з'ячих 80 зі штурму повернулися 50. Кільвогину заходили, но як їх уже чекали кулеметники і снайпер, а застрелили аваск.

Колі я втік, почав ходити лікарями, але у шпиталі мене послали і сказати, що документи неправильно заповнені. Й почав шукати інших лікарів, але вдалося — думав перейти на альтернативну службу, але медовані зрозуміли, що законом шлюхом щось вистригти неможливо, і тоді почав шукати допомоги у «Діть лісом»,